

Pamela Sharon

- INTERVIEW -

Moet je op zoek naar inspiratie of overkomt het je?

In mijn hoofd is het nooit stil; in alles wat ik zie en doe, is een verhaal te vinden. Misschien heeft dat te maken met mijn ADHD? Soms is dat best vermoeiend en frustrerend, omdat ik weet dat ik nooit al die verhalen in mijn hoofd zal kunnen vertellen en opschrijven. Maar meestal vind ik het heel fijn om me te verliezen in alle verhalen die er rondgaan in mijn hoofd.

Wat is voor jou een belangrijk thema in je boeken waar je graag met jongeren over in gesprek gaat?

Ik vind diversiteit in mijn boeken heel belangrijk. Iedereen is zo verschillend, en daarin ligt juist onze kracht. Iedereen mag er zijn. Dit benadruk ik graag in mijn boeken. Met jongeren heb ik het hier vaak over. Wat zorgt ervoor dat jij jij bent? Hoe ga je om met mensen die de wereld anders zien en ervaren?

Elk boek dat ik schrijf gaat over iets wat me op een bepaalde manier bezighoudt. Dit zijn vaak vraagstukken die spelen onder jongeren. Mag je zomaar alles online zetten? Hoe ervaar je de wereld als je niet kunt zien? Wil je liever in deze wereld leven of in een onlinewereld waar je kunt zijn wie je wilt zijn? Wat doe je als je erachter komt dat je broer heel anders over dingen denkt dan jij? Hoe voelt het om jezelf tentoon te stellen, alleen maar omdat je anders bent? Is dat nu anders dan vroeger?

Dat zijn vraagstukken die in mijn boeken naar voren komen en nog steeds relevant zijn.

Je hebt boeken in verschillende genres geschreven. Welk genre zou je graag nog eens proberen?

Ik heb ooit gezegd dat ik nooit een thriller zou kunnen schrijven, en toen won ik een thrillerwedstrijd en kwam er een thriller van mij uit. Daarna werd ik zelfs gevraagd er nog een te schrijven. Ik denk dat ik mezelf heel erg beperk door te denken dat ik iets niet kan.

Ik zou heel graag een epische fantasy serie willen schrijven of een kinderboek. Een chicklit lijkt me ook leuk, of een horror... Eigenlijk alles wel. Mijn interesse is heel breed.

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

Het eerste verhaal dat ik me echt kan herinneren, schreef ik op de basisschool. We hadden van die opdrachtkaarten voor taal, en een van de opdrachten was het schrijven van een verhaal over een spreekwoord of gezegde.

Ik schreef een verhaal over een meisje dat zich verveelde en toen buiten een slang zag. De juf vertrouwde het niet en zei: "Daar schuilt een addertje onder het gras."

Mijn eerste echte verhalen schreef ik samen met anderen online, over een eliteschool waar van alles gebeurde. Ik heb deze verhalen nog steeds, en ik droom er nog steeds van om er iets mee te doen.

Waar vind jij doorgaans je inspiratie voor je personages?

Mijn personages zijn vaak gebaseerd op mensen die ik ken. Ik kopieer ze niet één op één, maar gebruik kleine dingen, zoals een vriendin die vaak een bepaald woord gebruikt, of mensen die ik vroeger heb gekend.

Ik zeg altijd tijdens mijn schoolbezoeken dat je uit moet kijken met wat je tegen een schrijver zegt, want alles wat je zegt of doet kan gebruikt worden.

Waar en wanneer schrijf je het liefst?

Ik schrijf bijna altijd aan de keukentafel. Mijn man werkt thuis en zit dan tegenover me. Zo zijn we toch een beetje samen, al zit ik meestal in een heel andere wereld. Soms kijkt hij raar op als ik een bepaalde beweging maak die mijn personage ook maakt.

Daarnaast schrijf ik overal in mijn hoofd; bijna alles kan me inspireren. Mijn telefoon staat dan ook vol met notities.

Wat voor scènes vind je het leukst om te schrijven?

Oh, dat is moeilijk! Eigenlijk vind ik alles leuk. Personages uitdiepen vind ik het interessantst, bijvoorbeeld door gesprekken of hun gedachten, maar actiescènes zijn ook erg leuk om te schrijven.

Dingen beschrijven vind ik soms lastig, want hoeveel moet je vertellen voordat het te veel wordt?

Denk je tijdens het schrijven vaak aan de lezer?

Eigenlijk helemaal niet. In eerste instantie schrijf ik een verhaal voor mezelf, omdat het verteld

wil worden. Als ik te veel met de lezer bezig ben, word ik onzeker. Niet iedereen vindt hetzelfde leuk, en er zijn ongetwijfeld mensen die mijn boeken niet leuk vinden - *so be it*. Als ik me daar druk om ga maken, schrijf ik voor anderen en niet meer voor mezelf.

Je mag vinden van mijn verhalen wat je wilt. Ik weet dat ik, op het moment dat een boek uitkomt, alles in mijn vermogen heb gedaan om het beste te geven wat ik in me heb.

Heeft het schrijven van boeken invloed op hoe je naar de wereld kijkt?

Absoluut! Ik zie overal een verhaal in - echt in alles. In de trein luister ik soms gesprekken af en verzin ik er iets bij. Of als ik me verveel, of iets engs zie en eigenlijk bang ben.

Er zijn veel dingen die me boos maken, bijvoorbeeld hoe mensen met elkaar omgaan, en dat gebruik ik vaak in mijn verhalen. Dan denk ik: hoe zou het anders kunnen?

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

Ik leerde mezelf lezen en had al snel alle boeken op de basisschool gelezen. Ik woonde in een dorp, en daar kwam iedere week de bibliotheekbus langs. Ik las al snel romans voor volwassenen en oorlogsboeken.

In de eerste klas van de havo deed ik niets. Ik had een grote mond en werd er vaak uitgestuurd. Lezen boeide me niet. Pas toen ik hoorde dat ik misschien naar een lager niveau moest, deed ik mijn best. Ik ging in het Engels lezen en moest lezen voor mijn lijst. Ik koos alleen boeken die me interessant leken.

Tijdens mijn examen had mijn docent het alleen maar over het land waar ze geweest was, dat in een van de boeken voorkwam. Ik knikte alleen maar toen ze vroeg of ik het herkende.

Uiteindelijk kreeg ik een negen.

Op de pabo studeerde ik af op het thema sprookjes. Ik vind sprookjes nog steeds heel leuk en boeiend.

Wie of wat wakkerde jouw leeshonger aan?

Mijn moeder. Zij las me voor en las zelf ook heel veel. Iedere Kinderboekenweek mocht ik een boek uitkiezen, zelfs toen mijn moeder gescheiden was en we bijna geen geld hadden. Ze vond lezen altijd heel belangrijk en er waren altijd boeken om me heen. In momenten dat het niet zo makkelijk was, dook ik weg in een boek en deed ik alsof ik de hoofdpersoon was.

Wat vind jij het leukst aan een schoolbezoek en het ontmoeten van jonge lezers?

LITERATOUR

Ieder bezoek is anders. Vaak komen leerlingen binnen die er geen zin in hebben. Logisch: ik vond mijn middelbareschooltijd ook niet bepaald geweldig. Maar als we samen gaan schrijven, heeft iedereen wel een idee, en dat vind ik zo bijzonder. Soms komen er ideeën voorbij waar ik stiekem jaloers op ben.

Vaak blijven er leerlingen na de les nog even hangen om te vertellen dat ze ook schrijven, of dat ze iets hebben meegemaakt. Iedereen heeft een verhaal of kan er een maken - soms weet je alleen niet hoe je moet beginnen.

Met wie van jouw personages had jij graag in de klas gezeten?

Oh, uhm... Ik denk met allemaal! Dat zou een heel bijzondere klas zijn en waarschijnlijk complete chaos, maar ik vind al mijn personages leuk. Ze zijn allemaal verschillend en hebben zowel leuke als irritante eigenschappen. Arme docent!

Welk advies zou je jongeren willen geven die later zelf graag willen schrijven?

Niet opgeven en in jezelf geloven. Ik heb nooit in mezelf geloofd, en daar heb ik zo'n spijt van. Mijn boeken zijn genomineerd voor prijzen, ik mag boeken signeren en uitgevers vragen mij om iets voor hen te schrijven, en nog steeds heb ik soms het gevoel dat ik niet goed genoeg ben.

Als je wilt schrijven, moet je het gewoon doen. Laat het aan andere mensen lezen en sta open voor feedback. Je kunt het!

Wat is de fijnste plek om een boek te lezen?

Een plek waar jij je prettig voelt! Ik lees graag in bed, of bij mooi weer languit in het gras in de tuin. In de winter lees ik graag met een deken op de bank.

Pamela Sharon

- LEESFRAGMENT -

Het leesfragment van Pamela Sharon komt uit *Fluister het tegen de sterren* en wordt aangeboden door Volt.

2. Macs Rariteitenkabinet

Alles om me heen beweegt en trilt. Het is donker, zo'n duister waardoor je niet meer weet waar je precies bent.

Ik hoor een dreunend ritme, het gestamp van voeten op de grond. Voorzichtig tast ik me om me heen op zoek naar iets wat me kan vertellen waar ik ben, iets wat me houvast kan geven

'Effic?' Millies stem klinkt vreemd en de haartjes op mijn armen gaan omhoog staan. Ik focus me op de richting waar haar stem vandaan komt. Het klinkt alsof we in een gesloten ruimte zitten.

Mijn instinct zegt me dat er iets mis is, goed mis.

Vluchten, we moeten hier weg.

'Effic? Waar zijn we?'

Opeens veroorzaakt een wolk in mijn hoofd een stortbui aan herinneringen.

Joseph die me probeerde weg te trekken. De bloederige massa op de fabrieksvloer die ooit onze vriend was. Josephs vader, de po die Millie leeggooid, waarna we probeerden te vluchten, de brede man die me iets toefluisterde.

'De enige fout die we hebben gemaakt is geboren worden,' zeg ik hardop als ik het me weer herinner.

'Wat?'

'Millie?' Ik hoor geschuifel en een pijnlijke kreet.

'Au! Ik ben hier, waar hier ook mag zijn. Ik zit ergens aan vast.'

Het dreunende ritme gaat door maar nu hoor ik stemmen. Ze klinken te ver weg om er woorden van te

maken. Mijn vingers glijden over hout en stro en nu pas merk ik de vreemde geur op. Er ritselt iets.

‘Niet bang zijn Millie, waar we ook zijn we komen er wel uit.’ Het is een leugen en dat weet Millie, toch hoor ik haar opgelucht zuchten.

‘We leven in ieder geval nog.’

Als ik me niet zoveel zorgen maakte had ik gelachen om haar nuchtere opmerking.

Ik laat mijn vingers verder glijden en probeer naar voren te schuiven. Er gaat een pijnlijke steek door mijn been. Mijn vingers voelen plakkerig, de wond op mijn knie moet weer open zijn gegaan.

Hoe zijn we hier terechtgekomen?

Met een schok houdt het bewegen op en worden de stemmen luider, onbewust duik ik in elkaar.

Jullie kunnen niemand vertrouwen, Effie, onthoud dat.

De herinnering aan mijn moeder wordt overstemd door een luid gekraak. Plotseling is er daglicht en ik knijp mijn ogen dicht tegen het licht dat pijn doet aan mijn ogen. Wie weet ben ik weer in ons huis als ik ze opendoe, thuis dat niet meer helemaal thuis is sinds mama’s dood.

Tussen mijn wimpers door zie ik een gigantische zwarte schaduw op ons afkomen. Papa en Josephs vader hadden gelijk, de duivel komt ons halen.

‘Kijk es aan, we zijn er damus.’

Dit klinkt niet als de stem van de duivel en voorzichtig doe ik mijn ogen verder open. Het eerste wat me opvalt is de ruimte. Niet ver van me vandaan zit Millie, om haar enkels heeft ze een ijzeren ketting die vastgemaakt zit aan de muur. Nee, het is geen muur,

het zijn planken die aan elkaar getimmerd zijn. Ze kijkt met open mond naar de man voor ons en al snel zie ik waarom. De man is gigantisch. Hij is zo groot dat hij gebogen staat om zijn hoofd niet te stoten aan het plafond. Als hij een stap mijn kant op doet schommelt de vloer zo dat ik mijn handen op de grond moet zetten om mezelf houvast te geven.

‘Ach jee, tja, dat krijg je met die kleine wagons, die zijn niet opgewassuh tegen Kolonel Ruth.’

Kolonel? Mijn blik glijdt over het uniform dat hij aanheeft. Het blauw fluwelen jasje is een paar maten te klein maar het gouden borduursel ziet er netjes uit. De gouden knopen schitteren in het licht. Er gaat een golf van opluchting door me heen. Een kolonel, dat is iemand die vecht voor zijn vaderland. Een man die het beste voor heeft met iedereen. Hij buigt zich over me heen, en ik kijk recht in zijn gezicht. Uit zijn zak trekt hij een witte zakdoek. Alles aan deze man is groot, zijn gezicht, zijn ogen die me vriendelijk aankijken, zijn handen die de zakdoek voorzichtig om de wond op mijn knie binden.

‘Tsss, twee vlindertjus gevangen, dachtuh zu nou heus dat jullie ervandoor zouden gaan? Waarheen? Iedereen weet dat vlindertjus kwetsbaar zijn.’ Hij praat niet zoals de mensen in de stad, ik moet moeite doen om hem goed te verstaan.

Als hij klaar is met het verbinden van mijn knie buigt hij zich over naar Millie. Hij trekt de ijzeren ketting uit de houten planken en maakt de band om Millies enkel los. Vol ongeloof schud ik mijn hoofd, hij doet alsof het niets is.

‘Zo, das beter, maar wel rustug blijvuh hoor. Wat kan jij un lawaai makuh,’ zegt hij hoofdschuddend tegen Millie. Nog een herinnering die zich vormt in mijn hoofd. Millie spartelend en schreeuwend, waarna alles zwart werd.

Niet veel later staat Millie naast me en voel ik de vertrouwde warmte van haar hand in de mijne. Waar we ook zijn, wat er ook gaat gebeuren, we zijn samen. Zoals we altijd alles samen hebben gedaan.

‘Wah staan jullie daar te staruh? Hup, hup, er mot gewerkt worden.’

Gewerkt?

Bij het zien van mijn verbazing begint de Kolonel te lachen. Een harde bulderende lach die dwars door me heen gaat.

‘Jullie gefladder is ovur. De baas heeft flinke duitteh voor jullie betaald.’

Flinke duiten? Geld? Waarom?

De Kolonel loopt achterstevoren gebukt de ruimte uit.

‘Waar zijn we?’

Hij lijkt Millie niet te horen.

‘Ik heb geen idee,’ fluister ik haar toe, bang dat mijn stem de angst die ik van binnen voel verraad.

‘Kom, kom niet zo buhdeesd.’ De Kolonel gebaart dat we hem moeten volgen.

Met mijn hand nog steeds in die van Millie strompelen we de ruimte uit. Een wagen besef ik, om dieren in te vervoeren. Het dreunende ritme kwam van het paard dat voor de wagen gespannen staat. Alhoewel,

paard? Het lijkt op een paard maar ik heb nooit eerder een paard met zwarte en witte strepen gezien.

‘Die benne erop geverfd. Je mot niet alles geloven wat ze je willen laten zien.’

Ze? Wie zijn ze? Ik wil het de Kolonel vragen maar de woorden blijven in mijn keel steken als ik zie waar we zijn.

Overal om ons heen staan wagens. Sommige in saai bruin en zwart, andere in felle kleuren met letters die ik jammer genoeg niet kan lezen omdat ik dat nooit geleerd heb.

‘Welkom bij Macs rariteitenkabinet.’

Macs rariteitenkabinet blijkt een verzameling mensen te zijn die door elkaar heen krioelen. Bonte kleuren lijken tegen elkaar te vechten om het eerst gezien te worden. Aan hoge palen hangen rode papieren lantaarns waar tekens op staan, gestreepte lappen stof wapperen in de wind. De wind neemt de klanken van een muziekstuk mee dat ik niet herken. De lucht is gevuld met een spanning die ik nooit eerder heb gevoeld. Millie knijpt zachtjes in mijn hand, zij voelt het ook. Het kolkt om ons heen, wachtend tot het tot een uitbarsting mag komen. Wat is dit voor een plek?

Voor een van de wagens staat een tafel met een scharlakenrood kleed erover, een vrouw met een hoofddoek zit gebogen over een aantal kaarten die op de tafel liggen.

‘Precies op tijd, precies op tijd. Pas op, pas op,’ murmelt ze als we langslopen.

Ik wil de vrouw vragen wat ze bedoelt maar de Kolonel gebaart dat we door moeten lopen.

‘Staruh is niet netjes vlindertjus. Hier benne we al-
lemaal bijzonder.’

Snel laat ik mijn blik naar mijn blote voeten gaan. Mama deed altijd zo haar best om ons het gevoel te geven dat we normaal zijn, net als iedereen. Wat ze vergat was dat het woord bijzonder daardoor iets negatiefs werd, iets wat we vooral niet wilden zijn. En nu zegt deze reusachtige man dat we bijzonder zijn. Ik weet niet goed wat ik ervan moet vinden.

Iets verderop zit een vrouw voor een waston met haar voeten kleurige broeken en rokken te wassen. Ze glimlacht even naar ons en gaat dan verder.

‘Zag je dat? Ze heeft geen armen en handen.’

Millies gefluister kriebelt in mijn oor en ik knik.

Voor een van de grootste wagens staan we stil, er staan sierlijke gouden letters op en tekeningen van vreemde wezens. Een paard met een hoorn, een wolf met het gezicht van een mens, het geeft me de kriebels.

De deur zwaait met een dramatisch gebaar open.

‘Welkom, welkom!’ In de deuropening staat een jongeman. Zijn stem galmt over het veld en ik voel Millies hand uit de mijne glijden. Zijn donkere haar glanst en zijn huid is gekleurd door de zon. In zijn handen heeft hij twee gekleurde metalen ballen die het zonlicht weerkaatsen. Hij laat ze om elkaar heen draaien in de palm van zijn hand. Ze tinkelen zacht, als

de buidel met munten die ik diep in de zakken van mijn jurk heb verstopt.

Met zijn helder blauwe ogen neemt hij ons grondig in zich op. Het zou me weinig moeten doen, ik ben het gewend om aangestaard en nagekeken te worden. Toch is de manier waarop deze jongeman naar ons kijkt anders. Er verschijnt een grote glimlach op zijn gezicht die zijn ogen niet bereikt en ik besluit deze man niet te vertrouwen.

‘Welkom bij Macs Rariteitenkabinet, waar je de mirakelen van de wereld kunt bewonderen.’ Zijn stem klinkt bombastisch, alsof hij tegen een groep mensen spreekt.

‘Ik ben Mac, de eigenaar van dit alles.’ Hij draagt een duur uitziend jasje, zo’n jas die ik de heren in de stad heb zien dragen maar dan felrood. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Millie, die duidelijk onder de indruk is van Mac. Hij maakt een vreemde halve buiging en loopt dan het trappetje voor de deur van de wagen af. Zijn bewegingen zijn sierlijk en groots. Doordacht.

‘Laat me eens zien wat je dit keer voor me hebt meegebracht, Kolonel.’

Mac laat de gekleurde ballen van zijn ene naar zijn andere hand glijden.

De Kolonel gromt iets onverstaanbaars en geeft me dan een duw in mijn rug waardoor ik naar voren tuimel.

‘Aha.’ Mac laat zijn blik voor een tweede keer over ons heen gaan en verplaatst zijn aandacht dan naar Millie.

‘Bijzonder! Ze zijn nog mooier dan ik had gehoopt.’

Zijn woorden maken me misselijk en dan herinner ik me wat Kolonel tegen ons zei. De baas heeft flinke duiten voor jullie betaald. De baas. Mac. Is hij onze baas? Hij grijnst naar Kolonel.

‘Je hebt jezelf overtroffen dit keer.’

Uit zijn zak haalt hij wat munten die hij nonchalant naar Kolonel toegooit.

‘Ga. Dit moet genoeg zijn, en vraag Kok of ze suiker wil halen. Dit moet gevierd worden.’

Kolonel knikt en even voel ik een paniek opkomen. Ik ben er nog niet precies achter wie Kolonel is, maar ik heb het gevoel dat we beter bij hem kunnen zijn dan bij deze te perfecte jongeman. ‘En neem er eentje mee,’ hij zegt het zo achteloos dat ik me een gebruiksvoorwerp voel.

Eentje? Millie klampt zich aan me vast.

‘Neel’ Verbaasd over mijn plotselinge durf doe ik een stap naar voren. ‘Wij blijven bij elkaar. Wij blijven samen.’

Macs hand schiet omhoog en ik krimp in elkaar klaar voor de klap die gaat komen. Even verschijnt er een frons in zijn voorhoofd waarna hij zijn hand laat zakken. Zijn knappe gezicht verandert in een vreemde grimas. De ballen tinkelen zachtjes, en er gaat een rilling door me heen. Hij heeft me niet geslagen zoals de mannen in de fabriek vaak deden, en opeens ben ik minder bang voor hem.

‘Je mag dan de eigenaar van dit alles zijn, je bent dat niet van ons.’

‘Effie!’ sist Millie me toe. ‘Hou je gedeisd.’

Ik weet dat ik beter haar advies op kan volgen, het lukt me alleen niet. We zijn gewend te doen wat anderen ons opdragen, alleen zo hebben we het al die tijd overleefd, zelfs zonder mama. In de fabriek werkten we hard zonder te klagen. Bij iedere man die we tegenkwamen sloegen we onze ogen neer en maakten we ons zo onzichtbaar mogelijk. Wie Mac ook is, hij ziet ons, hij kijkt niet weg voor wat we zijn, net als Joseph, en dat zorgt ervoor dat ik voor ons durf op te komen. Voor Millie en voor mij, maar ook voor Joseph. Dus maak ik me groot en zet ik mijn handen in mijn zij.

‘En jij denkt mij te kunnen vertellen wat ik wel en wat ik niet mag doen?’

‘Hahaha!’

In plaats van onder de indruk te zijn lacht hij me uit. ‘O maar meisje, toen ik zei dat ik de eigenaar was van dit alles bedoelde ik ook echt alles.’

Zijn lach verdwijnt als hij een stap naar me toe zet. Zijn neus raakt bijna die van mij en ik deins een stuk achteruit. Mensen komen niet dicht bij mij en Millie, mensen gaan ons uit de weg. Ik probeer niet onder de indruk te zijn van de blauwe ogen die niet van me weggijken, of van het intimiderende gevoel dat hij bij me oproept. Intimidatie kan ik aan, het is een wapen dat veel mannen een gevoel van macht geeft. Wat ik niet aankan is zijn aanwezigheid zo dichtbij, de menselijkheid die ik voel omdat hij me, ondanks dat hij me niet serieus neemt, ziet staan.

‘Deze blijft hier, neem die ander mee.’

‘Nee! Effie zal zich vanaf nu gedragen, toch Effie?’

Millie pakt mijn arm en houdt me krampachtig vast.

‘Kolonel, ga nu, doe wat ik van je vraag.’

Mac kijkt me nog steeds aan en ik kan niets anders doen dan terugkijken. Een staarwedstrijd tussen het meisje dat eindelijk gezien wordt en de man die denkt indruk te kunnen maken door haar te zien. Ik ben dom bezig, we kunnen het ons niet veroorloven om vijanden te maken, en al helemaal niet een vijand als Mac, iemand waar we, als we hem moeten geloven, afhankelijk van zijn.

‘Maar meestur...’ De stem van Kolonel klinkt zacht.

De ballen houden op met tinkelen. ‘Hoor ik daar een maar? Wat heb ik gezegd?’

‘Een maar is een excuus om jezelf niet ondurogh te hoefuh komuh.’

‘Precies. Neem haar mee. Deze...’ hij wijst naar mij. ‘Deze wil ik nog even bij me houden.’

Macs blik verschuift naar Millie. Ik rijk naar Millies hand maar Mac houdt me tegen. Zijn ogen schitteren uitdagend.

‘Nee. Alsjeblieft!’ Van mijn zelfverzekering is nu nog maar weinig over.

‘Niemand zegt tegen Mac wat hij wel en niet mag doen. Zelfs geen meisjes zo bijzonder als jullie.’ Hij pakt me hard bij mijn polsen en trekt me dicht naar zich toe. Ik probeer me los te trekken maar hij is te sterk.

Ooit, ooit zal er een dag komen dat ik sterker ben. Dat ik mijn zus wel kan beschermen. Nu moet ik toekijken hoe Kolonel haar meeneemt.

‘Millie!’ Mijn stem galmt over het veld en blijft hangen tussen de wagen. De vrouw die eerder de was deed moet ons horen maar ze reageert niet. Zelfs niet als de Kolonel Millie schreeuwend en schoppend bij me wegdraagt.

‘Wat gaat hij met haar doen?’ Ik spuug de woorden in het gezicht van Mac. Zijn greep op me verslapt, zijn lichaam schokt van het lachen als ik van woede mijn handen tot vuisten bal.

‘Zo wit, zo mooi. Zo engelachtig, zo bijzonder en zo boos.’

Daar is het woord weer. *Bijzonder.*

‘Rustig maar, er zal jullie niets overkomen als jullie maar luisteren. Ik heb flink voor jullie in de buidel moeten tasten en dat gaan jullie driedubbel terugverdienen.’

Ik wil niet luisteren, ik wil naar Millie. Snel draai ik me om, op zoek naar haar. De wind rukt aan de lappen stof, de wastobbe staat er verlaten bij, het gras wuift rustig heen en weer.

‘Waar is ze?’

Mac lacht niet meer, hij loopt het trapje van zijn wagen weer op.

‘Je kunt haar gaan zoeken, of je kunt je wantrouwen inruilen voor iets anders. Als je besloten hebt wat het gaat worden, weet je me te vinden.’

Met een dreun valt de deur van Macs woonwagen dicht. En dan besef ik wat mijn opstand me heeft

opgeleverd. Niets. Helemaal niets. Ik ben helemaal alleen. Ik laat me op het gras vallen, de pijn in mijn knie probeer ik te negeren. Het gras kriebelt als ik mijn hand erdoor laat glijden. Een zachte kriebel, zo anders dan het hooi van ons bed. Ons bed thuis. Het lijkt zo lang geleden en toch ook weer niet. Mama's stem. In haar verhalen werden meisjes gered en werd het kwaad meedogenloos gestraft. Hier zijn geen prinsen op witte paarden, hier moet ik het zelf doen. Ik sta op en klop mijn nachthemd af. Er zijn acht wagens, waaronder die van Mac. Millie kan niet ver zijn.

